

בש"פ 5401/03

כבוד השופטת א' חיות בפני:

מטאב או אל קיעאן העורר:

נגד

מדינת ישראל המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע בב"ש 20661/03 מיום 8.6.03 שניתנה על ידי כבוד השופט ברוך אזולאי

בשם העורר: עו"ד מאיר מורגנשטרן

בשם המשיבה: עו"ד אורי כרמל

החלטה

1. בפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופט ב' אזולאי), בה נדחתה בקשתו של העורר לעיון חוזר בהחלטה לשחררו בתנאים מגבילים של "מעצר בית" מלא מחוץ למקום מגוריו.

2. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו החזקת נשק שלא כדין, וניסיון לחבלה מחמירה. על פי כתב-האישום, ירה העורר לעבר בני משפחת אבולקיעאן, שהם קרובי משפחתו מפלג יריב, על רקע סכסוך שנתגלע ביניהם. האקדה שבאמצעותו ירה היה ברשות העורר שלא כדין ועל-פי הנטען בכתב-האישום, המשיך העורר בירי גם משהגיע שוטר למקום ונמלט כאשר ירה השוטר באוויר. כתוצאה מהירי נשרט אחד מבני משפחת אבולקיעאן, עבדל עזיז, בגבו.

ביום 3.2.2003 הורה בית-המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, אך ערר שהוגש על החלטה זו נתקבל, ובית-משפט זה (כבוד

השופט א' גרוניס) הורה על שחרורו של העורר לחלופת מעצר, בתנאים שיקבע בית- המשפט המחוזי. תנאים אלה נקבעו בהחלטתו של בית-המשפט המחוזי מיום 20.2.03, שהורה כי העורר ישהה בתנאי "מעצר בית" מלא בתל-ערד, מחוץ למקום מגוריו, תחת פיקוחו המתמיד של פרחאן אלעמור או סלימן אלעמור ואשתו של פרחן, שרה אלעמור. כמו-כן, הורה בית-המשפט המחוזי על הפקדת ערבויות כספיות.

3. לאחר כארבעה חודשים, הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בתנאי שחרורו ולהקלה בהם, כך שיוכל לחזור ולהתגורר בחורה, ואף ישוב ללמד בבית הספר המקומי וללמוד במכללה, על-מנת להשלים את לימודי התואר הראשון. העורר ציין בבקשה, כי בעקבות "הסולחה" שנערכה בין הפלגים הניצים, נרגעו הרוחות ביישוב חורה והיחסים הטובים חזרו לשרור במקום. על כן, כך המשיך וטען, לא נשקף עוד סיכון כלשהו להתלהטות הרוחות, אם ישוב לחורה והא ראייה - ראש המועצה המקומית, שהוא בן הפלג היריב, מוכן לערוב לתנאי שחרורו באופן אישי. ביום 8.6.03 דחה בית-המשפט המחוזי את הבקשה, וקבע כי אין בשינויים שעליהם הצביע העורר כדי להצדיק את שינוי תנאי השחרור. יחד עם זאת, ציין בית-המשפט כי אין מניעה לכך שהעורר יגיש בקשה מגובשת לעניין יציאתו לעבודה או להשלמת לימודיו, תוך ליווי ופיקוח מתאימים, ואם תוגש בקשה כזו ניתן יהיה להתייחס אליה לאחר קבלת תסקיר מאת שירות המבחן.

מכאן הערר שבפני בו חוזר העורר על הנימוקים שהעלה בפני בית-משפט קמא. כן הוא טוען כי המשטרה אינה מתנגדת להקלת תנאי שחרורו ועל-כן, אין מקום להתנגדות המשיבה. בדיון שהתקיים בפניי הוסיף העורר וטען, כי בינתיים ובשל אי התייצבות עדי תביעה מרכזיים, נדחה המשך הדיון לחודש אוקטובר 2003, וכי בכך יש משום נימוק נוסף התומך בבקשה להקלה בתנאי השחרור.

4. המשיבה, מצידה, טוענת כי אין מקום להתערב בהחלטתו של בית-משפט קמא וכי הנימוק המרכזי, אשר בגינו אין מקום להקל בתנאי השחרור הוא החשש לשיבוש מהלכי המשפט. לעניין זה טוענת המשיבה, כי מאז החלה שמיעת ההוכחות ולאורך מספר דיונים, יש קושי לנהל את ההליך בשל אי התייצבות עדי התביעה המרכזיים - הם שלושת המתלוננים - למרות צווי הבאה שהוצאו נגדם. המשיבה מוסיפה וטוענת, כי בהודעות שמסרו, זיהו אותם מתלוננים בוודאות את העורר כמי שירה ופצע את עבדל עזיז במהלך האירוע. אולם, לאחר שנערכה "הסולחה" מסרו מתלוננים אלה הודעות נוספות וחזרו בהם מזיהויו של העורר כמי שירה. כמו-כן, המתלוננים נמנעים מלהתייצב למתן עדות, למרות צווי הבאה שהוצאו נגדם, והתנהגותם זו משבשת את

ניהול ההליך ואינה מאפשרת ולו הגשת ההודעות המוקדמות, על-פי סעיף 10א(א)(3) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א – 1971.

5. בחנתי את טענות הצדדים, ואני סבורה כי אין מקום להתערב בהחלטתו של בית-משפט קמא, לפיה נותרו תנאי השחרור שנקבעו ביום 20.2.2003 על כנם. הלכה פסוקה היא, כי "סולחה" שנתקיימה בקשר לאירוע העומד במרכזו של הליך פלילי עשויה לשמש שיקול לזכות, הן בשלב המעצר והן לעניין העונש, אך אין היא שיקול מכריע (ראו: דנ"פ 3261/03 מחמוד בן לוטוף סרחאן נ' מדינת ישראל וכן בש"פ 2876/03 רימון טריף ואח' נ' מדינת ישראל). ככל ש"הסולחה" תורמת להרגעת הרוחות ולשמירת השלום והשקט יש בהחלט מקום להשקיף עליה כמהלך המפיג, במידה כזו או אחרת, את מסוכנותו של העצור. יחד עם זאת, אם בעקבות הסכם "הסולחה" וכתוצאה ממנו חל שינוי מהותי בעדות שמוסרים מתלוננים או עדי ראיה, כי אז עלולה לקום בעקבות "הסולחה" עילת מעצר חדשה והיא – החשש לשיבוש מהלכי משפט. במקרה שלפנינו, מתברר כי מאז הושג הסכם "הסולחה" בין הפלגים הניצים במשפחת אבולקיעאן, נסוגים המתלוננים מן הגרסאות הברורות והמפלילות שאותן מסרו נגד העורר. כמו-כן, נמנעים אותם מתלוננים, פעם אחר פעם, מלהתייצב לדיונים ולמסור עדות, למרות שהוזמנו כדין. הרושם שנוצר הוא, איפוא, כי בעקבות הסכם "הסולחה" נגרם שיבוש בניהולו התקין של ההליך. על-כן, אין "הסולחה" יכולה להוות נימוק להקלה בתנאי השחרור של העורר שכן, חזרתו של העורר ליישוב חורה עלולה להוות גורם ממריץ להמשך שיבוש ההליכים בעניינו, בין היתר בשל האפשרות כי בעקבות כך יוצר קשר בלתי אמצעי בינו ובין בני הפלג היריב במשפחת אבולקיעאן, המתגוררים אף הם באותו יישוב.

הערר נדחה.

ניתנה היום, ג' תמוז, תשס"ג (03.07.03).

ש ו פ ט ת